

Molnár Krisztina Rita

Feladvány

Kék teáskannában,
bambuszcsónakon
ülök. Még tegnap van,
zöld teát iszom.

A kanna falára
tealevelek
festették kandzsikkal
az üzenetet.

Amire megfejtem,
a kanna kihűl.
Se tea, se csónak.
És beteljesül.

Patkolás

Egyszer a jegyszédőnő kis híja, hogy megölte.
A vándorlányt, na ismerik, a bábost.
Úgy esett mármost, hogy jól befogta.
Ne lébecoljon csak úgy, minek,
míg úgyse lesz előadás.
A bábokat bedugta jól a pult alá,
a báboslányt a pult mögé,
így ni, mondta, addig is. Pont
elmoshatná a sörccsapot, míg nem nyit a büfé.
Megsíkáthatná a pultot is,
és pakolja még a hűtőbe át
a kólát, látja, itt van két rekesz.
A lány csinálta is, de
lassan lassú, szürke lett.
Fürge két keze, ahogy a rongy
csúszkált vele ide-oda,
a múmárványon fel és alá,
zsibbadni kezdett, ahogy
hajladozva megragadta egy-egy palack nyakát.
A jegyszédőnő elég soká,
de végre észrevette, hogy tovább ez így
mégsem mehet, a báboslány szeme
már egészen matt, halott,
a báboké is fényesebb.
Kikapta akkor őt a pult mögül,
jaj, csak ne patkoljon itt el nekem
a Szent Mihály lován, ne még,
bábozzon akkor inkább, nézze,
itt vannak, várják a bábjai,
adok vizet, igyék, igyon,
legyen, inkább legyen,
lébecoljon, csak legyen, legyen.